bpost
PB-PP
BELGIE(N)-
BELGIQUE

België
2950
Kapellen

8/4496
P806218

TIN LETTER

kunstplatform kappa vzw

oktober 2017
tweemaandelijks tijdschrift

Letter Tien in oktober 2017

Marianne Nieuwinckel

Kappa sloot nog maar net de deuren van het Hof van Verlangen in het Kalmthoutse arboretum of het opent alweer een nieuwe tentoonstelling: in Expog kan je van 7 tot en met 22 oktober gaan kijken wat Kappa-leden, al dan niet in samenwerking met kunstenaars van het Opvangcentrum voor asielzoekers, gedaan hebben met het thema There's a crack in everything.

Kappa-leden die eigen initiatieven willen aankondigen, vinden altijd plaats in Letter Tien. Layla Van Bogaert zette het inspirerende project waaraan zij deelneemt, op het berichtenbord. Letter Tien is van en voor alle leden, dus wij kijken altijd uit naar nieuws van jullie.

Wie graag een duwtje in de rug krijgt voor de opzet van een tentoonstelling, voelt zich misschien aangesproken door het nieuwe initiatief dat Kappa volgend voorjaar in de steigers zet. Veel vrijheid, veel eigen inbreng, veel samenwerking: is dat jouw ding, dan kan je terecht in Kapel De Heuvels.

Ondertussen lopen overal te lande natuurlijk ook interessante tentoonstellingen die zeker een bezoekje waard zijn. Naar goede gewoonte pikte André er een aantal uit en brengt ze alvast onder de aandacht.

Deze keer wordt er tweemaal geknipoogd: éénmaal door Johannes, en éénmaal door Lucien, in zijn vertrouwde column.

Kappa wil ook graag literatuur een bijzondere plaats geven, niet in het minst in ons ledenblad. Vanaf nu mag je in elke Letter Tien minstens één gedicht verwachten. Voorts zijn er in deze editie een aantal artikels die te vangen zijn onder de noemer 'eigen-zinnig': de auteur belicht een opmerkelijke zijde van een kunstenaar, vindt een eigen invalshoek of gaat zelf aan de slag met bestaand werk. Kappa-schrijvers en poëten: laat je gaan en verzeker Letter Tien van een mooie literaire toekomst!

Pavement II (detail) - Katie Lagast

Met haar installaties, sculpturen en grafische werk roept Katie Lagast een heel eigen wereld op die de toeschouwer uitdaagt om niets als vanzelfsprekend te beschouwen. Terwijl ze intuïtief visuele aantekeningen maakt van een desolate stedelijke omgeving bewaart Lagast stukjes tijd en ruimte die weinig andere mensen zouden opvallen.

Haar inspiratie vindt ze op de grond: sigarettenstompjes, barsten, onkruid, het plaveisel, een straat van klinkers en het zonlicht dat er overheen strijkt laat in de namiddag. Hoe eenvoudig haar inspiratiebronnen ook lijken, Lagast weet ze dankzij een gedegen formele analyse en haar bewonderenswaardige oog voor detail te transformeren tot esthetische, contemplatieve objecten.

Lagast is behalve romantisch ook een beetje een plaaggeest, die het heerlijk vindt om de waarneming van de toeschouwer uit te dagen en die ervan geniet als haar werken de kijker verwarren. Ze koestert ondergewaardeerde aspecten van het leven en brengt deze op zo'n manier onder de aandacht dat ze niet langer te negeren zijn. Haar werken kunnen een tentoonstellingsvloer bedekken, de ingang versperren of ze zijn simpelweg te groot om onopgemerkt te blijven.

De vinger in de titel van de tentoonstelling is de manier waarop de kunstenares naar de wereld kijkt en deze naar haar hand zet. Zo abstraheert zij de haar omringende omgeving op een manier die nooit de verwijzing naar het origineel verliest.

The finger that points to the moon is not the moon
Hofke van Chantraine - Oud-Turnhout
07.10.2017 - 05.11.2017
Do t/m zo: 13.30u - 17
of na afspraak
www.hofkevanchantraine.be

Hof van Verlangen

Ivan Janssens

Hof van Verlangen was top!!!

Brigitte Ryckaert - Rocking lady

Het Hof van Verlangen kunnen we afronden met een tevreden, bijna euforisch gevoel. De openlucht-tentoonstelling van drie maanden, veertig kunstenaars en zestig kunstwerken in een heel mooie omgeving was één grote uitdaging, soms poëtisch, altijd origineel, heel gevarieerd, eigenzinnig, soms ondeugend, altijd fris.

Het groepsproces was boeiend en stimulerend voor de exposanten. De exposanten gingen elk in een eigen taal de uitdaging aan om het verlangen concreet te maken. Meer dan tienduizend bezoekers hebben kunnen kennismaken met de creativiteit die een uitdaging kan losmaken.

Dank aan alle exposanten en aan het Arboretum.

Dank aan Gilbert om het initiatief en de samenwerking te stroomlijnen.

Dank aan Bram, Eddy, Brigitte, Arjan, Wannes en alle medewerkers van het Arboretum voor de aangename en positieve samenwerking.

De Kappa-leden houden aan deze zomer een fantastisch en heerlijk gevoel over.

Het Hof van Verlangen is een stimulans voor de leden en voor de vereniging om in eensgezindheid te verrassen met nieuwe initiatieven!

William Kentridge

André De Nys

De Zuid-Afrikaanse kunstenaar William Kentridge (1955) verwerkt in zijn kunst ondermeer het beladen verleden van zijn vaderland. Tegelijkertijd vinden we in zijn werk talrijke referenties naar de actualiteit: onzekerheid, geweld, onrechtvaardigheid, armoede, vervuiling, terrorisme...

De tentoonstelling in het Brugse Sint-Janshospitaal toont nieuw werk van Kentridge dat speciaal voor deze locatie gecreëerd werd. In deze unieke site werden tot het midden van de negentiende eeuw armen, pelgrims, reizigers en zieken verzorgd. Met een geschiedenis van meer dan acht eeuwen is het één van de oudste bewaarde huizen in Europa voor traumaverwerking en genezing.

De blikvanger in de expo is de monumentale video-installatie uit 2012 ‘More Sweetly Play the Dance’, een hedendaagse interpretatie van een middeleeuwse dodendans. Met een desolaat decor van houtskooltekeningen op de achtergrond, passeert een eindeloze processie. Ziekenhuispatiënten met een infuus strompelen voorbij. In een stroom van schaduwfiguren ontdek je folkloristische danseressen, een wandelende snoeischaar, pelgrims op weg naar wie weet waar, en nog veel meer rare snuiters die eventjes weggelopen zijn uit een schilderij van Jeroen Bosch.

Een echt verhaal is er niet. De opzwepende muziek van een brass-band ondersteunt de bewegende beelden, die symbool staan voor de eeuwig voortkabbelende cyclus van leven en dood. Het is zo goed als onmogelijk om zelf niet in beweging te komen bij zoveel oog- en oorstrelende indrukken.

Het lijkt wel of Kentridge ons wil vertellen: wie meedanst in de optocht, kan de dood op afstand houden.

De beelden roepen associaties op met vluchtelingenstromen die

proberen te ontkomen aan honger en geweld. Maar soms laat dit alles ons ook denken aan massademonstraties waarbij het leven als een feest wordt opgevoerd... of is het misschien een dodenherdenking?

Kentridge overweldigt de kijker. Alles zien is onmogelijk. In die zin is dit oeuvre een metafoor voor de condition humaine.

Kentridge omarmt het leven, maar ergens op de achtergrond leeft altijd de gedachte dat aan elke processie een einde komt.

William Kentridge - Smoke, Ashes, Fable
Sint-Janshospitaal - Brugge
20.10.2017 - 25.02.2018
Di t/m zo: 09.30u - 17.00u

Mijn lief

Yolande Van de Weerd

Mijn lief
Ik heb je zonder meer
dit land beloofd
einders die je zuchten delven
met hese hagelwitte wind

met bomen lanen lang
open kruinen in
de broze gloed
van morgen en dan --
en dan –

ik strooi nu paarse regen
uit de schelpen van mijn hand.

Voor Daphne, met sympathie

Guy van Hoof

Iedereen heeft wel iets gelezen van de Britse schrijfster met Franse achtergrond, Daphne Du Maurier. Jamaica Inn of Rebecca staan in menige bibliotheek tussen auteurs van grotere klasse en toch blijft haar werk altijd een onbetwistbare charme uitoefenen.

Dat heeft ook wel te maken met de verfilmingen die naar haar romans werden gemaakt. Zelf heb ik onlangs weer eens de zwart-wit film in regie van Alfred Hitchcock naar Jamaica Inn bekeken, nadat ik een meer recente versie had gezien uit 2014. Leuk om te vergelijken, want het gaat om hetzelfde boek maar het zijn twee verschillende stijlen, opvattingen en benaderingen van het oorspronkelijke verhaal. Om het beeld compleet te maken bekeek ik ook de verfilming van Rebecca uit, als ik me niet vergis, 1994 met Charles Dance als meneer De Winter, Emilia Fox als de kersverse, jonge en onervaren echtgenote, en Diana Rigg als de duivelse vrouw die roet in het eten gooit om het geluk dat zij benijdt te verstoren.

Aan verfilmingen geen gebrek, en ook over de verkoop van haar boeken en vertalingen over de hele wereld had Daphne zeker niet te klagen. Steeds opnieuw wordt haar werk heruitgegeven, en er is weer een nieuwe film gemaakt naar My cousin Rachel waar ik eerlijk gezegd wel benieuwd naar ben.

Waar komt die belangstelling van mij vandaan, hoor ik u vragen? Wel, er is een boek verschenen, geschreven door Tatiana de Rosnay, een biografie onder de titel Manderley voor altijd. Ik kocht het toevallig, al was het dat natuurlijk niet, het kostte vijf euro en dat kan ik niet laten liggen. Bovendien heb ik een zwak

voor biografieën over mensen die hun leven hebben gevuld met een obsessie, een droom die wordt nagejaagd, vaak met vallen en opstaan, maar het zijn de doorbijters die het halen, en het recept om te blijven volhouden boeit me, de inspanningen en de offers die gedaan moeten worden en waar de buitenwereld meestal geen weet van heeft. Tenslotte leven we in een cultus van halfgoden, of afgoderij van vedetten, ook al is het met weinig of geen talent, maar met lef en reclame of uitgekookte managers kom je ver.

Daphne du Maurier had het geluk dat ze rijk was, en behoorde tot een ‘betere’ klasse, wat in Groot- Brittannië blijkbaar nog steeds van belang is; klassenverschil is onverwoestbaar. Ze was verwend, haar vader was een beroemde acteur en bij haar thuis kwam onder meer J.M. Barrie, auteur van Peter Pan over de vloer.

Daphne teerde op die naam, zonder twijfel, maar zelf was ze wars van opsmuk en elitevertoon, ze voelde zich onhandig en trok zich liefst terug in eenzaamheid om te schrijven. Ze had haar eigen fantasiewereld en daar was ze veilig.

De schrijfster had ook twee kanten in zich: enerzijds de rijke, bekende vrouw van majoor Browning die een belangrijke rol heeft gespeeld in de Tweede Wereldoorlog, aan de andere kant een enigszins verlegen vrouw, angstig soms, die vermeed om in het openbaar te verschijnen of te spreken, en toch gelezen en vertaald werd. Haar uitgever wist dat hij een bestsellerauteur in huis had, maar dat juist zat Daphne dwars, want haar hele leven wilde ze voor vol worden aangezien, voor literair volwaardig, terwijl de critici haar over het algemeen afkraakten of een beetje meewarig deden.

Daar kwam nog bij dat Daphne als vrouw een duistere kant had, als ik dat zo mag noemen, want ze kon af en toe hevig verliefd worden op een vrouw, omdat ze zich al van kindsbeen af een jongen voelde in een meisjeslichaam. Tegenstellingen dus, en dat verklaart meteen dat in haar verhalen goed en kwaad tegenover mekaar staan, de onschuld tegenover geslepenheid, het verlangen

naar zuiverheid en de noodzaak om een deel van het bestaan in geheimen te hullen.

Het boek van Tatiana de Rosnay geeft een goed inzicht in dat leven, waarin geluk en kwelling mekaar afwisselen. Ook bij haar dood deden de kranten nogal neerbuigend over de schrijfster van damesromans of romantische verhalen.

Dat lijkt me toch niet helemaal terecht en ik vraag me af of de beoordeling van haar werk niet eenzijdig is. Met de roman The scapegoat die verscheen in 1957 en in het Nederlands onder de titel De zondebok in 1984 werd uitgegeven, en dat ik graag nog wil gaan lezen, heeft ze getracht een literair werk te creëren, en daar schijnt ze ook in geslaagd te zijn. Maar helaas werd ze steeds opnieuw afgerekend op haar eerste en bekende romans.

Tatiana de Rosnay heeft in ieder geval haar doel bereikt en mijn interesse opgewekt om Daphne vanuit een andere gezichtshoek te gaan bekijken en beoordelen. Er staan foto's in, een lijst van gepubliceerde titels met vertalingen in het Nederlands, vrij veel zelfs, het werd chronologisch opgebouwd en komt objectief over, maar met warme sympathie geschreven. Als u een degelijke biografie wil lezen en een schrijfster wil leren kennen met vele ongekende hoekjes in het diepe van haar persoonlijkheid, om daardoor beter in haar werk door te dringen, dan durf ik u dit aanbevelen.

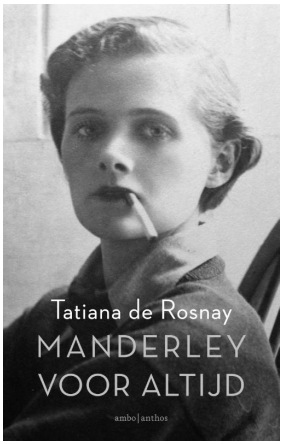

Tatiana de Rosnay, Manderley voor altijd, Ambo/Anthos, 2016

Layla Van Bogaert - schilderkunst

De beroemde Oostenrijkse kunstschilder en schrijver Oskar Kokoschka schreef in 1945 een petitie die hij opende met de woorden ‘For a secure and present peace’. Vandaag creëert een groep kunstenaars werk dat reflecteert op Kokoschka’s inzichten en onderstreept dat zijn bezorgdheid zeer actueel blijft. Het resultaat is een gesamtkunstwerk met schilder- en installatiekunst, sculpturen, fotografie, performance en muziek.

Eén van de deelnemende kunstenaars is Kappa-lid Layla Van Bogaert. Zij nodigt ons graag uit voor een bezoek aan de tentoonstelling die nog loopt tot en met zondag 8 oktober 2017.

Ysbrant, voormalig student bij Oskar Kokoschka, krijgt een speciale plek op de expo.

The Kokoscha Papers
Voormalige site Henschel - Wilrijk
21.09.2017 – 08.10.2017
zaterdag en zondag van 13u – 20u
www.thekokoschkapapers.com

Christo and Jeanne-Claude

André De Nys

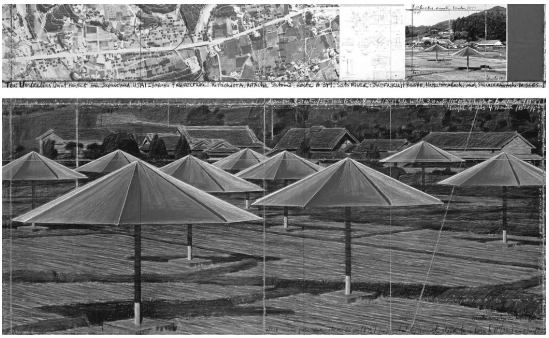

The Umbrellas - in de Japanse rijstvelden

Waarom wil iemand de Reichstag in Berlijn inpakken met 100.000 vierkante meter zilverkleurig weefsel, en dat dan vastsnoeren met 15.600 meter blauw polypropyleen touw?

Waarom wil iemand elf eilanden voor de kust van Miami / Florida met drijvend roze kunststof omkaderen?

In een wereld die vergiftigd is door economisch nut en rendement, lijken de initiatieven van Christo nergens voor ‘nodig’. Het tegendeel is waar! Achter al deze projecten met een schijnbaar irrationele dimensie zit een niet mis te verstane positieve levensfilosofie.

Een eeuwenoud monumentaal gebouw of een indrukwekkend landschap... ze behoren vaak tot ons collectief geheugen. Door dergelijke iconische vormen in een kleurrijke verpakking te steken worden het voor een beperkte tijd gigantische sculpturen.

Als de vier eeuwen oude Pont Neuf in Parijs voor enkele weken in een champagnekleurig kleedje gestoken wordt, dan is het eventjes niet zomaar de brug die beladen is met een indrukwekkende geschiedenis. De brug wordt poëzie, de poëzie van het onmogelijke ontstaan uit een gevoel van grenzeloze vrijheid.

Absolute vrijheid is echter een illusie in onze samenleving. Alles in de wereld moet blijkbaar eigendom zijn van iemand. Alles wordt door privileges gedomineerd. Er is altijd ergens wel iemand die controle en regelgeving wil laten gelden.

Met veel moeite kan je soms weleens een gebouw of een landschap ‘lenen’, maar dan moet het wel tijdelijk zijn. Totale vrijheid bestaat niet... niemand kan immers ‘The wrapped Pont Neuf’ kopen, niemand kan deze realisatie bezitten...

Er ontstaat een sprookjesachtig en grensverleggend iets dat niemand mogelijk had geacht. En zoiets prikkelt de verbeelding van elk van ons.

Christo heeft de ambitie om pure schoonheid te creëren. Zijn kunst sublimeert de verbeelding, het is kunst met een opgestoken wijsvinger tegen alles wat geïnstitutionaliseerd en vanzelfsprekend is.

De initiatieven van Christo (1935) en zijn overleden echtgenote Jeanne-Claude (1935 – 2009) zijn telkens weer dermate grootschalig en spectaculair dat ze altijd een massa volk in de gordijnen jagen. De meeste Japanse rijstvelden-boeren zijn nu eenmaal niet unaniem gelukkig als er 1340 blauwe, metershoge parasols in hun vruchtbare akker geplant worden.

Zo goed als elk exploot dat op het planningsbord komt, begint met een lijdensweg. Tijdens de voorbereidende gesprekken voor een nieuwe realisatie ontstaan er vaak jarenlange discussies met verontwaardigde politici, weerspannige buurtcomités en

Wrapped Pont Neuf - Parijs

protesterende milieu-activisten. Zonder speelvogels en dromers zoals Christo zou onze planeet er echter een stuk grijzer en saaier uitzien. Zijn esthetische ingrepen genereren onmiskenbaar positieve energie.

Achter al dit artistieke stuntwerk zit een merkwaardige investeringsmaatschappij: CVJ Corporation. Subsidiedossiers en sponsoring zijn voor Christo uit den boze.

CVJ Corporation verkoopt de voorbereidende tekeningen en maquettes van op dat ogenblik nog onbestaande projecten. Als een gepland kunstwerk achteraf gerealiseerd wordt, dan kan het grafisch werk wel vertienvoudigen in waarde. Kunst krijgt hier, net zoals een beursaandeel, een speculatief karakter.

De komende wintermaanden is de tovenaar / kunstenaar Christo de eregast in het Brusselse ING Art Center. Met meer dan tachtig originele maquettes, tekeningen en collages brengt de tentoonstelling een aantal, al dan niet gerealiseerde projecten onder de aandacht.

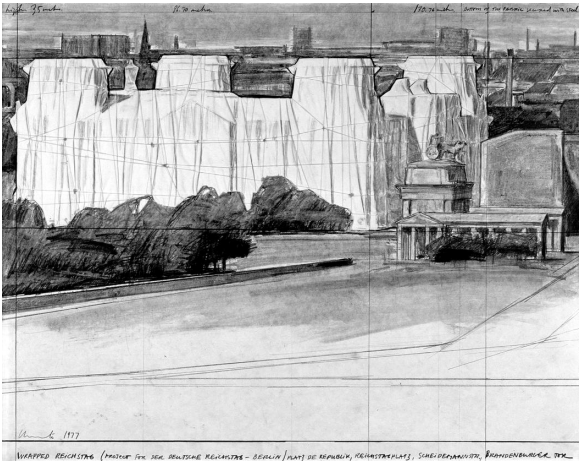

Wrapped Reichstag - Berlijn

Drie projecten met een uitzonderlijke betekenis worden meer uitvoerig belicht: Wrapped Pont Neuf in Parijs (1975 – 1985), Wrapped Reichstag in Berlijn (1971 – 1995) en The Gates in Central Parc – New York (1979 – 2005). De bezoeker krijgt de allereerste kleine schetsen te zien, maar ook de finale tekeningen op groot formaat en de complexe collages.

Ook de ontstaansgeschiedenis en de publieke reacties komen aan bod aan de hand van foto's op grote LED schermen.

Christo and Jeanne-Claude. Urban Projects
ING Art Center - Brussel
25.10.2017 - 25.02.2018
Di t/m zo: 10u - 18u
Elke woe open tot 21u.
https://about.ing.be/About-ING/Art/Christo-Jeanne-Claude.-Urban-Projects.htm

De knipoog

van Johannes

Voor 'n meisje gezwicht
schreef hij een gedicht;
voor zijn balans
werd zij z'n evenwicht

Voorjaar 2018 verrast

Ivan Janssens

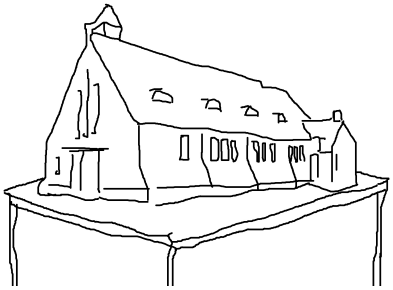

Kappa wil tijdens het komende voorjaar maar liefst drie exposities organiseren in de Kunstkapel van de Heuvels Kapellen-Stabroek. Ditmaal is er geen opgelegd thema. Elke exposant heeft zijn eigen thema, vanuit het uitgangspunt: samen maken we een sterke en unieke tentoonstelling.

Het wordt geen tentoonstelling met vele deelnemers. Een curator selecteert de exposanten uit de kandidaten. Hij begeleidt en bewaakt de homogeniteit van de tentoonstelling in overleg met de deelnemers, om zo het werk van de kunstenaars ten volle tot hun recht te laten komen.

Kappa draagt de kosten van de huur van de ruimte alsook de verzekering van alle risico's voor de tentoonstelling. De andere kosten (publiciteit, vernissage,...) zijn ten laste van de exposanten.

Elk van de drie tentoonstellingen is telkens twee weekends te bezichtigen, namelijk op 10, 11, 17 en 18 maart 2018, vervolgens op 7, 8, 14 en 15 april 2018 en tenslotte op 9, 10, 16 en 17 juni 2018.

Je kan je kandidaat stellen om samen een toptentoonstelling te maken. Daarvoor dien je een voorstel in met zoveel mogelijk informatie over de vormgeving en de inhoud van de kunstwerken. Voeg foto’s of een technische beschrijving bij.

Je dient je kandidatuur in voor 1 november 2017 bij jeannine.geertsen@skynet.be . Gebruik bij voorkeur het formulier ‘kandidatuur’.

Meer info: info@kappakunstplatform.be .

Kappa-tentoonstellingen - Voorjaar 2018

Naam: ……

Adres: ……

Telefoonnummer: ……

Gsm-nummer: ……

E-mailadres: ……

Website: ……

Stelt zich kandidaat om te exposeren.

O Kan alles periodes.

O Kan niet in de volgende periodes:

O 10, 11, 17 en 18 maart 2018
O 7, 8, 14 en 15 april 2018
O 9, 10, 16 en 17 juni 2018.

Voorstel

Omschrijving van thema:

……

……

……

……

……

……

Gebruikte materialen:

……

……

……

Indien beschikbaar mogen foto's van de werken toegevoegd worden.

Graag voor 1 november bezorgen aan Jeannine Geertsen, jeannine.geertsen@skynet.be,
Heizoomlaan 21, 2950 Kapellen, tel. 0486 56 52 53

Meer info: www.kappakunstplatform.be – www.facebook.com/kappakunstplatform

Een andere kijk op Liszt

Yolande Van de Weerd

Bij de naam Franz Liszt (1811 – 1886) denken we onmiddellijk aan muziek.

Maar deze grote componist uit de 19e eeuw was tevens een voortreffelijk briefschrijver. Men kan hem beschouwen als een cosmopoliet die zich vloeiend uitdrukte in zowel de Duitse, Franse als Italiaanse taal. Geboren in Hongarije sprak hij slechts weinig Hongaars, daar hij deze streek als (wonder)kind verliet om naar Parijs te gaan, toen de 'kunst'stad van Europa.

Het is interessant de geniale opmerkingsgave die uit zijn brieven blijkt na te gaan. 'Heureux qui sait briser avec les choses avant d' être brisé par elles' – 'Gelukkig hij die weet te breken met de dingen alvorens door hen gebroken te worden' was één van zijn uitspraken.

Hij was zich ervan bewust dat de meerderheid niets afweet van muziek, niet in staat is een gegronde mening te vormen en meeloopt met de massa, zoals de volgende anekdote aantoont.

Bij een optreden stonden twee stukken van Beethoven en dan één van Pixis op het programma. Onvoorzien (of was het opgezet spel!) speelde men eerst een werk van Beethoven, dan Pixis, om te eindigen met Beethoven. De compositie van de middelmatige Pixis werd door het publiek bejubeld en het meesterwerk van Beethoven dat als laatste werd gespeeld, waar Pixis was voorzien op het programma, kreeg geen applaus.

In zijn brieven (o.a. aan George Sand) schrijft Liszt dat de meeste schilders fabrikanten van schilderijen zijn en de meeste componisten fabrikanten van muziek. Een geniaal begaafd iemand kent meestal zijn

eigen waarde zonder daarom hoogmoedig te zijn.

Nochtans was Liszt een groot voorvechter van het genie van anderen waarvoor hij, ongeacht zijn eigen problemen, borg stond. Denken we hierbij maar aan Richard Wagner (1813 – 1883). Zonder Liszt (en koning Ludwig II van Beieren) was Wagner zeker nooit geworden tot wie hij was. De eeuwige vraag om geld werd door Liszt, die zijn eigen wensen terug stelde, steeds voldaan. Alleszins beschamend voor Wagner.

Maar genie herkent genie. Liszt moedigde Wagner aan en hielp hem waar hij kon. Terwijl Wagner wegens zijn politiek gedrag uit de meeste Duitse staten was verbannen, liet Liszt, op eigen risico, diens werken uitvoeren in Weimar.

En toen Liszt zijn grote sonate schreef en in één geweldige beweging zijn naam voor de eeuwigheid wist te noteren, was Wagner de eerste die herkende en erkende dat hier een bijzonder musicus aan het woord was.

Franz Liszt was ook de eerste biograaf van Chopin (1810 – 1849). Een jaar na het overlijden in Parijs van ’s wereld grootste ‘dichter aan het klavier’ schreef Liszt zijn boek getiteld ‘Chopin’. Hij eert en vereert zijn ongelukkige vriend zonder ook maar één ogenblik te twijfelen aan het feit dat Chopin, voor de piano, één der allergrootsten was en altijd zou blijven.

Maar zoals de legendarische Franse Chopinvertolker Alfred Cortot schreef in verband met dit boek: ‘Het komt toe aan een gelijke door te dringen in het mysterie van het genie.’

Toen zware overstromingen Hongarije teisterden, spaarde Liszt geen moeite om geld te verzamelen voor de ongelukkigen die have en goed verloren hadden. Hij gaf het ene benefietrecital na het andere.

In 1868 verliet zijn dochter Cosima haar man en de vader van hun twee dochters, Hans von Bülow, om de veel oudere Wagner te volgen. Von Bülow was een leerling geweest van Liszt. Hij was één der beste pianisten van zijn tijd en later de eerste dirigent van de Berlijnse filharmonie. Het ligt voor de hand dat vader Liszt

hiermee niet erg gelukkig was, mede omdat Isolde, de derde dochter van Cosima, geboren in 1865 een kind was van Richard Wagner. Maar na een tijdje kreeg zijn memorabele goedheid terug de bovenhand en vergaf hij zijn dochter.

Liszt voorvoelde als het ware de dood van Wagner in Venetië (1883). Tijdens de winter verbleef Franz een tijdje in een appartement van paleis Vendramin dat gedeeltelijk door Wagner werd afgehuurd. Enkele maanden voordien schreef Liszt 'La lugubre gondole'. Zoals hij steeds beweerde (Mon piano, c'est moi!), vertolkte hij zijn meest intieme gedachten op de toetsen van dit wonderbare instrument. Later kwam er ook een versie met viool.

Liszt verliet Venetië op 14 januari 1883. Hij zou Wagner nooit weerzien.

Weduwe Cosima stelde alles in het werk om de inmiddels gestichte 'Bayreuth Festspiele', tot grote eer van Wagner, verder te zetten.

In 1886 reed Liszt, zwaar verkouden, met de trein naar Bayreuth om er met zijn aanwezigheid het festival op te luisteren. Tijdens de opvoeringen stierf Liszt, alleen op zijn kamer. Cosima weigerde dit feit onmiddellijk bekend te maken, om de Festspiele niet te moeten onderbreken!

Wie ooit in Bayreuth was heeft zeker het reuzegrote praalgraf van Wagner bezocht op het privé terrein achter villa 'Wahnfried'. De grote Liszt kreeg een heel eenvoudige begraafplaats op het kerkhof van Bayreuth.

Naar alle waarschijnlijkheid zou hij dit zelf wel goed hebben gevonden want ook al was Liszt zich zeker bewust van zijn bijzondere begaafdheid, hij bleef een hulpvaardig en bescheiden man.

There's a crack in everything

Ivan Janssens

‘There’s a crack in everything. That’s how the light gets in.’ (‘In alles zit een barst. Dat is hoe het licht binnen komt.’) zingt Leonard Cohen.

Rond dit thema sloegen Kunstplatform Kappa, Fedasil Opvangcentrum Kapellen en de gemeente Kapellen de handen in elkaar. Een uitdagend dubbelproject: soms minder verregaand maar altijd intens.

Wat gebeurt er als je kunstenaars samenbrengt? Een Kappa-kunstenaar en een asielzoeker. Elk met een compleet andere achtergrond. Soms met een barstje in. Een breuk zelfs. Wat gebeurt er als Kappa-kunstenaars een workshop geven aan de mensen van het opvangcentrum? Wat gebeurt er als Kappa-kunstenaars autonoom rond dit thema werken?

Het resultaat van dit alles zie je in een groepstentoonstelling in Expog.

Voor iedereen die het licht wil laten binnenkomen.

There's a crack in everything
Expog - Kapellen
07.10.2017 - 22.10.2017
Zaterdag en zondag van 11u - 17u
Vernissage: 06.10.2017 om 20u
www.kappakunstplatform.be

John O'Donohue

André De Nys

Een tijdje geleden ontdekte ik de boeken van de Ierse schrijver-filosoof en ex-priester, John O'Donohue. O'Donohue heeft veel geschreven over zijn grote bron van inspiratie, namelijk de spirituele nalatenschap van de oude Keltische cultuur.

Zijn belangrijkste boek kreeg de titel Anam Cara, het Keltische woord voor soulmate. Voor de schrijver betekent 'soulmate' de verbondenheid van de menselijke ziel met de rivieren, met plant en dier, met de Keltische Godenwereld...

Ik was vooral onder de indruk van zijn prachtige poëzie. O'Donohue noemt het zijn 'blessings' (= zegeningen).

Bij mij kwamen zijn gedichten binnen als uiterst herkenbaar. Zoiets als: ja dat weet iedereen, maar tegelijkertijd weet ook iedereen dat het zo moeilijk is om te realiseren wat daar geschreven staat. En dan heb ik het vooral over ons gerust gemoed, over zielerust, over het toelaten dat de stilte iets met je doet...

Jammer genoeg overleed de schrijver in 2008, tijdens een vakantie in Avignon. Hij stierf in stilte, midden in de nacht in zijn slaap. Hij was 53.

Ik wil de lezer graag laten kennismaken met O'Donohue. In het oorspronkelijk Engels zijn de gedichten uiteraard het mooist, maar jammer genoeg zijn de Nederlandse vertalingen in de bundel Gezegend de ruimte tussen jou en mij, erbarmelijk slecht.

Ik ben dan zelf maar aan de slag gegaan en heb enkele van de mooiste gedichten van O'Donohue niet letterlijk vertaald, maar ik heb er een vrije persoonlijke interpretatie van gemaakt.

Hiernaast vind je één van deze vertalingen, met vermelding van de originele Engelse titel zodat je probleemloos via google ook het origineel kan lezen.

.
Het is tijd om te vertragen.
Verstop je ergens in een hoekje,
tot het onweer overwaait.
.
Gooi weg die stalen-twijfel-borstel
die je hart wil openscheuren.
.
Weet... de tijd heelt alle wonden,
stilte zal haar job wel doen.
.
Je zal blootsvoets weer laveren
door het gras in ochtenddauw,
als de wolken zijn gezegend
met een hoopvol nieuw begin.
.
.

Vrije vertaling van For the break-up of a relationship (fragment) uit A book of blessings

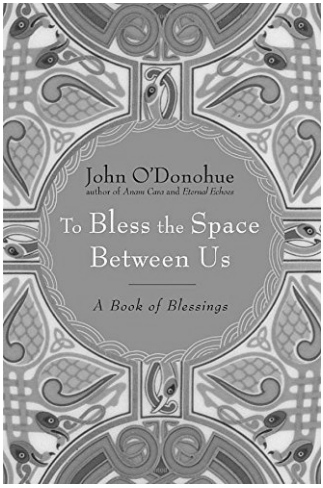

Diepgewortelde dichtkunst

Lucien Denissen

Een luxe-editie in een linnen hardcover, liefst verpakt in een gift-box, lijkt voor sommigen betere literatuur dan een tekst op krantenpapier. Toegegeven, de omlijsting van een kunstwerk bepaalt zijn artistieke waarde niet, toch hebben psychologen aangetoond dat ‘het kader’ wel de perceptie van mensen beïnvloedt. Zodoende, omdat ik meen dat mijn volgende gedicht te waardevol is, zocht ik een geschikt medium om het op te projecteren.

Ik dacht even aan perkament. Dan kan ik mijn ganzenveer nog eens boven halen, maar misschien ga ik beter eerst nog even naar de oefenschool voor kalligrafie. Bovendien moet je daarvoor dieren slachten, wat ik niet ga doen, ook al ben ik geen lid van Gaia.

Rijstpapier is meer ecologisch en ook mooi, maar daarmee kan je ook loempia’s inpakken. Gelet op de honger in de wereld, gaat de voedselketen voor, vind ik.

Als ik zou werken op steen, lopen de transportkosten te hoog op, en tenslotte ben ik geen neanderthaler. Teksten op schilderdoek slaan misschien wel aan, vooral als er een pijp op staat. Maar, vermits ik alleen nog maar muren schilderde, kan ik moeilijk bij mijn eerste kleurenveeg op doek schrijven: ‘dit stelt niks voor’. Niemand gaat mij geloven!

Ten einde raad neem ik mijn toevlucht tot huid, zoals gezegd geen dierenhuid, maar mensenhuid. Die is goed beschikbaar, heeft al menig kunstenaar geïnspireerd en kan ook het grote publiek bekoren. Zoals we ook doen met papier, controleren we wel eerst of er niet te veel sporen van beschadiging zijn, tenzij die de tekst zouden kunnen versterken.

Via deze weg lanceren we een eerste wervingscampagne om aan

materiaal te geraken. Wie zich geroepen voelt kan zich inschrijven bij de eindredacteur. Ik oefen intussen op kippenborsten en schaf mij eerstdaags scherpere naalden aan om een nog mooiere tekst te kunnen kerven.

De kandidaten verwerven aldus een uniek gratis kunstwerk. Ze betalen alleen de werkuren, hoewel we die misschien nog kunnen laten subsidiëren door de federatie van begrafenisondernemers.

De ‘levende kunstwerken’ moeten wel bereid zijn de boodschap uit te dragen. Ze kunnen ofwel een sterk blootgesteld lichaamsdeel ter beschikking stellen, ofwel op contract tekenen dat, in geval het kunstwerk verborgen zit, ze met een behoorlijke regelmaat open deur houden om een zo ruim mogelijk publiek te laten mee genieten, bijvoorbeeld via een sessie in de openbare bibliotheken.

Wordt de tekst gespreid over meerdere lichamen, dan zullen we af en toe een défilé organiseren, het gaat tenslotte om een gesamtkunstwerk.

We leven stilaan in een nieuw tijdperk. Het boekwezen gaat achteruit. Dat mag niet gaan ten koste van de literatuur.

Blijven wij met deze campagne bij gebrek aan belangstelling op onze honger zitten, dan zullen we de ~~pijp~~ naald aan Maarten geven. Die kent er tenslotte alles van, zowel van huid als van honger.

dring door in mijn huid,
prik tot in mijn ziel.
mijn hele lichaam is
jouw onbeschreven blad.

I am a rock, I am an island.
schrijf je liefde neer
met vaste hand
zodat niets betekenis verliest.

hongerig wacht ik
- scripta manent -
op jouw onuitwisbare woorden,
op jouw vlinder.

vloeit later mijn bloed wat minder
en ben jij weg gevlogen,
dan gedenk ik nog de zalige pijn
helaas bedrogen,
van de eerste lijn.

Agenda

The Kokoschka Papers, met Layla Van Bogaert
21.09.2017 - 08.10.2017, voormalige site Henschel, Wilrijk
Zaterdag en zondag: 13u - 20u

There is a crack in everything
07.10.2017 - 22.10.2017, Expog Kapellen
Zaterdag en zondag: 11u - 15u
Vernissage: vrijdag, 06.10.2017 om 20u

3x tentoonstelling in Kapel De Heuvels, Kapellen-Stabroek
Voorjaar 2018
Kandidatuur indienen vóór 01.11.2017 bij Jeannine Geertsen:
jeannine.geertsen@skynet.be

Er is altijd méér te zien op
www.kappakunstplatform.be

Kunstplatform KAPPA vzw

een kunstenaarscollectief voor de regio Noord-Antwerpen

Kappa Stuurgroep

Voorzitter: Ivan Janssens, Nijverheidslei 77, 2180 Ekeren
03 665 06 61 - janssens.ivan@telenet.be
Secretaris: Jeannine Geertsen, Heizoomlaan 21, 2950 Kapellen
0486 56 52 53 - jeannine.geertsen@skynet.be
Penningmeester: Lucy Leger, Veltwijcklaan 97, 2180 Ekeren
03 541 66 73 - lucy.leger@skynet.be

Stuurgroepleden:

André De Nys, Guy Renders, Erik Simons, Nora Alaerts, Hubert Roosen, Liliane Denayer, Marianne Nieuwinckel

Lid worden

Lidgeld: 20 euro per kalenderjaar per correspondentieadres (ongeacht het aantal leden op dat adres)
Onze bankrekening: p/a Kunstplatform Kappa vzw
IBAN: BE08 4137 2036 6113 - BIC: KREDBEBB

Kappa Letter 10

Eindredactie en verantw. uitg.: Marianne Nieuwinckel - marianne@nieuwinckel.be
Publicatie: verschijnt in februari, april, juni, augustus, oktober, december

Elke publicatie moet de spreekbuis zijn van en voor ALLE leden. Wil je je tentoonstelling of een ander cultureel evenement aankondigen, schrijf je cursiefjes of poëzie of geef je gewoon graag je mening: bijna alles kan! Je bezorgt je bijdrage aan de eindredactie ten laatste op de 15e van de maand voorafgaand aan de publicatiemaand. Het is fijn als je in het onderwerp van je e-mail 'Letter 10' vermeldt!

www.kappakunstplatform.be

THERE'S A CRACK IN EVERYTHING

2017

ZA 7, 14 & 21 OKT
ZO 8, 15 & 22 OKT
11u-17u

VERNISSAGE
VR 6 OKT 20u

EXPOG 't OUD-GEMEENTEHUIS **KAPELLEN**

Meer info: kappakunstplatform.be
https://www.facebook.com/kunstplatformkappavzw

KAPPA KUNSTPLATFORM

gemeente Kapellen

fedasil
FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN ASIELZOEKERS